

Kokemuksia Ranskasta!

Olen erittäin onnellinen ja kiitollinen siitä, että sain viettää edellisen lukuvuoteni 2015-2016 Erasmus-opiskelijavaihdossa Ranskassa. Vaihtoon lähtö oli ensimmäisestä vuodesta saakka tuntunut kivalta vaihtoehdolta ”joskus sitten opintojen loppuvaiheilla”. Pikkuhiljaa kolmannen vuoden käynnistyessä heräsi pieni tunne siitä, olisiko oikea aika nyt koittanut. Opinnot sujuivat tasaisen mallikkaasti ja elämä oli urillaan. Samaan aikaan kuitenkin tuntui siltä, että kenties pieni irtiotto ennen neljännen ja viidennen vuoden prässää olisi paikallaan. Lukiosta saakka reitti oli ollut melko suora, selkeä ja hyvin ohjattu. Kariologian taitopajassa tästä aiheesta jauhettiin sitten tuntitolkulla ja lopulta olikin näyttöpaikat kiillotettu ja vaihtohakemukset lähetetty, sekä itseni että kahden vieruskaverini toimesta.

Muistan hyvin mitä kirjoittelin Erasmus-vaihdon hakemuspapereihin kuuluvaan motivaatiokirjeeseen matkan tarkoituksesta. Halusin vaihdon avaavan silmiäni, tuovan hieman lisämotivaatiota kenties vähäsen putkessa painaneelle sokeahkolle nuorelle hammaslääkäriopiskelijalle. Kerroin myös haluavani nimenomaan opiskelijavaihtoon, enkä esimerkiksi Aasian reppureissaamaan, sillä tiedän tosissani nauttivani opiskelusta. Olin myös erittäin innostunut näkemään millaista on opiskelijaelämä Euroopan vaikuttavimmassa kaupungissa, Pariisissa. Meilahdesta ja Ruskeasuoltakin karkasin ensimmäiset kolme vuotta lähes aina keskustan Kaisa-kirjastoon ja Unisportille edes pikkuisen vahvemmassa akateemisesta fiiliksestä nautiskelemaan. Toki bonuksena toivoin kielen todellista oppimista, mutta rehellisesti sanoen se ei ollut matkan suurimpana tarkoituksena koskaan, vaikka kiitettävästi onnistuinkin!

Jo Paris Descartesin vaihtovastaavan kanssa maileja vaihdellessani selkeni, että edessä taitaa olla aikamoinen prässä, lomamatkasta kaukana. Hieman pelko kouraisi mahanpohjassa kun näin vilauksia tulevien päivien pituuksista ja ymmärsin, että minut lätkäistään suoraan paikalliselle neloskurssille, jolle muita vaihtareita ei ole tulossa, eikä sen kummempia erikoisjärjestelyjä ole. Mademoiselle Hotulainen, tähän kuitenkin puhutte sujuvasti ranskaa..? Nyt vaihdosta kotiuduttani voin kyllä onnenkyyneleet silmäkulmissa todeta, että tavoitteisiin päästiin. Opin arvostamaan niin ranskalaista kuria, motivaatiota, huumoria ja intohimoa, kuin suomalaista järkeäkin. Opin hampaista ainakin melkein yhtä paljon kuin leivoksista ja ranskalaisista miehistä. Ja voi että miten ihanalta tuntuukaan opiskelu Ruskeasuolla, missä olo on kuin takaisin äidin helmoihin pudonneella. Upea kannustava ilmapiiri auttaa jaksamaan, ja vielä hymy huulilla!

Henriikka Hotulainen